

Under vilde Roser.

af Jan Maclaren.

Lachlan Campbells Forvandling.

(Fortsat).

„Hjld hende bare ikke med Medicin, men giv hende blot megen nymaltet Mælk og rigelig frisk Luft. Det er et meget daarligt Levebrød at være Doktor her i Drumtochty med den Luft, her er; den har ikke sin Rige i hele Skotland. Den kommer fra Fjorden og gaar over Grampiansbjergene. Den indeholder Haarfalt, tålig Hjelbluft og Duft fra Heber og Blomster. Naar der ikke ligefrem er nogen organisk Fejl hos et Menneſte, ſaa kan et Puſt af Drumtochty Luft bringe ham Afbage fra Dødens Porte.“

„De har gjort to Hjertes glade i Dag, Dr. Mac Lure,“ ſagde Lachlan uden for Døren, „og jeg vil talde Dem Barnabaſ.“

„De har ſat givet mig værre Navne end det,“ ſagde Doktoren, idet han ſteg til Heſt. „Det har gjort mig ſaa uendelig godt at ſe Flora i ſit Hjem igen, og jeg vil i Forbifarten ſe ind til Margaret Høve og bede hende gøre et lille Løb herop, for hun er den forlængſte Kone i hele Byen.“

Da Margaret kom, fortalte Flora hende, hvordan det var gaaet med hendes Brød.

„Det var en ſmud Aften i London; men jeg git og tænkte paa, at der ikke var noget levende Menneſte, ſom brød ſig om, enten jeg levede eller døde, og jeg grundede og ſaa ober, om jeg ikke paa en eller anden Maade kunde dø, for der er ikke noget ſaa haabløst ſom at være i en ſtor By og ikke have en eneſte Ven. Jeg har ofte været alene paa Heden, hvor der i Miles Omtreds ikke var noget andet Menneſte; men der følte jeg mig aldrig enſom. Na nej, jeg havde Selſkab nok. Jeg ſatte mig ned ved en Bæk, og ſaa kom en Fiſt ſømmende ud fra en Sten, hvorunder den havde ligget, og Svøget kom derhen for at drikke, og Hebelærterne talde paa høirand, og Faarene bragede; jo jo! og ſaa er der Bierne, der ſurrer omkring en, og af og til ſpyder en Flok Viſkender ober Hovedet paa en.“

Der er altid Lid paa Heden, og der er man og ſaa ſitter, for der er ikke et af Dyrene, ſom vil gøre en Fortrad. Nej, de ſtore høilængſte Kræer vil tun ſe lidt paa en og ſaa igen gaa hen og græſe. Men at være i London og vide, at der i hele den ſtore By ikke er eet Menneſte, ſom vil ſige et venligt Ord til en, det er ſkrækkeligt! Jeg kunde ſtaa og ſe paa Menneſtekrømmen, ſom ſtadig gaar frem og tilbage, og ikke ſe et enkelt Anfigt, og naar jeg ſaa ind ad de oplyſte Vinduer, ſad Folk alle Steder ſammen omkring Bordet; men jeg havde ikke Plads noget Steds. Millioner og Millioner af Menneſter var der, men ikke een, ſom jeg kunde høre ſige „Flora“, og ikke eet Hjerter, ſom vilde sørge, hvis jeg døde den Nat. Da hændte der mig noget, ſom vil synes Dem underligt; men det er godt at være Høilænder, for vi kan ſe Syner. De ved nok, at et ſaaet Dyr gerne vil prøve paa at ſtjule ſig, ſaadant trøb jeg og ſaa ind i Skuggen af en Kirke og græd. Saa forſvandt Menneſtene og Strøjen og Hufene ſom Taagen paa Bjergene, og jeg ſyntes, jeg git til Kirke med min Fader; ja, og jeg ſaa jer alleſammen ſiddende paa eders gamle Pladſer, og jeg hørte Salmene, og igennem Vinduet kunde jeg ſe de grønne Marker og Træerne ube paa Heden. Og jeg ſaa mit Hjem med Hundene foran Døren og Blomfterne, ſom jeg havde plantet, og Lammene, ſom kom for at ſaa ſin Mælk, og jeg hørte mig ſelv ſynge, og ſaa vaagnebe jeg. Men der lød virkelig Sang, ja, dejlig Sang, for den mælte Kirke var aaben, og Lyſet ſtinnede paa mig fra Jomfru Marias Anfigt. Da jeg rejſte mig, ſaa hun ned paa mig i Mørkæt; ſaa vidſte jeg, at der var Gudstjenette, og Sangen, jeg hørte, var denne:

„Der rinder en Bæk, den rinder med Blod.“

Saa git jeg indenfor og ſatte mig nede ved Døren. Prædikenen handlede om den vidfarne Søn; men der er tun een Ting, jeg rigtig kan huſte. „Du er ikke forglemt eller forſtådt,“ ſagde Præſten, „men du er ſabnet,“ og ſtagig kom han tilbage bertil, og ſtagig ſagde det: „Savnet, ſabnet, ſabnet.“ En Gang ſagde han: „Hvis du havde en Plante, ſom du havde paſſet meget omhyggeligt, og den ſaa blev ſjælden, vilde du da ikke ſavne den?“ Jeg tænkte paa mine Geranier, og i mit Hjerter ſagde jeg: „Jo.“ Saa blev han ved: „Hvis en Høirde talte ſine Faar, og der manglede eet, vilde han ſaa ikke gaa ud i Bjergene og lede efter det?“ Og jeg ſaa i Tankerne min Fader komme tilbage med det Lam, ſom havde miſſet ſin Møder. Mit Hjerter tæde op; men han blev ved: „Hvis en Fader havde et Barn, og hun forlød ſit Hjem og git vilde i den ſtore, ſøle By, ſaa vilde hun dog ſtadig blibe mindet i det gamle Hjem, og hendes Stol vilde ſtaa der.“ — ſaa ſaa jeg min Fader ganſke alene med Bibelen foran ſig, og Hundene kom og lagde deres Hoveder paa hans Knæ; men der var ingen Flora. Saa liſtede jeg mig ud i Mørkæt og raabte: „Fader!“ men jeg kunde alligevel ikke ſaa mig ſelv ind at gaa hjem, og jeg vidſte ikke, hvad jeg ſtulde gøre. Men ſtadig lød Ordet „ſavnet!“ i mit Øre, og jeg undredeſ paa, om Gud virkelig tænkte paa mig. „Maatte jeg vil ſaa et Tegnet,“ ſagde jeg til mig ſelv; ſaa git jeg hjem til mit Bærelſe, og der ſandt jeg Brevet. Ikke mange Djeblitte efter ſad jeg i Toget, og hele Ratten holdt jeg Deres Ord i min Haand, og naar jeg blev bange, læſte jeg de Ord: „Min Fader efter dig høiere end nogen Sinde,“ og ſaa ſagde jeg til mig ſelv: „Dette er Tegnet, der er givet mig.“ Na ja, Gud var meget god imod mig, og hele Bejen hjem har jeg ikke manglede Venner. Den engelte Toget førte ſaa, at jeg græd, og han var ſaa omhyggelig for mig hele Ratten; i Muirtown fulgte han mig ned og ſit mig ind i det andet Tog, og da vi ſtulde til at løre, ſagde han: „Var ved godt Mod, min Pige, der kommer nok gode Dage.“ Og Peter Bruce ventede efter mig ved Stationen — aa, hvor er han dog et godt Menneſte — og Mr. Moncur ſang en Salme, ſom gav mig nyt Mod, og ſaa ſaa jeg Lyſet hjemme, og da vidſte jeg, at Gud havde haft Barmhertighed med mig. Mere vil jeg

ikke ſige til Dem, Margaret; Reſten vil jeg ſige til Gud alene.“

„Men jeg har og ſaa noget at ſige,“ ſagde Lachlan, ſom nu kom ind, „og det er ikke let for mig.“

Han tog Bibelen og slog den op paa den Side, hvor Slægtens Navne ſtod, og hvor hans Datters Navn var blevet udſlettet. Derpaa lagde han Bogen foran Flora og højede ſit Hoved, ſaa det hvide paa Sengen.

„Vil du nogen Sinde kunne tilgive din Fader?“

„Giv mig Pennen, Margaret.“ Flora ſtrøg i et Par Minutter, mens Lachlan ſaa ubevægelig. Da han atter løſtede ſit Hoved, læſte han følgende:

Flora Campbell.

Miſſet, April 1873.

Fundet, September 1873.

„Hendes Fader ſaldt hende om Halsen og kyſede hende.“

Drumtochtyſolkene forholdt ſig altid meget reſerve-rede og afventende ober for enhver ny Beboer, og i nogen Tid ſaa de lige ud i det blaa, naar hans Navn blev nævnet. Den fremmede blev ſtaaet af Sognets tiſhyneſelænder, men beregnede Vigeſtyltheden og levede i den Jndbildning, at ingen havde lagt Mærke til enhver af hans Bevægelſer i Kirken og paa Torvegangene i Byen. Hans theologiske Kundſkaber, hans Brug af Kunſtgødning, hans Rønes Søndagsbragt, hans Dygtighed i Kreaturhandlen og hans Opførelſe i Kirkeſamfundet, alt dette blev brugt ſom Bevijer og blev altſammen vejet meget omhyggeligt. En eller anden Søndag Morgen, naar man mødtes paa Kirkegaard, blev ſaa den Mening, der git Mand og Mand imellem, faſtſlaaet i en beſtemt Form, og det er tun ſket en eneſte Gang, at den første Dom er bleven tuldtuſtet og forandret. Det var et ſtærkt Beviſ paa, at Lachlan Campbell var en Perſonlighed, at han var i Stand til to Gange at gøre ſig fortjent til Bødemælte, og begge Gangene var det med et beſtemt Tillægſord.

Lachlan havde fra ſin utilnærmelige Højde ført Tilſyn med mere theologiske Meninger og rettet paa vor Uvidenhed i to Aar, før end Ordet blev fundet, men man havde tænkt deſto mere.

„Lachlan er en omhyggelig Høirde, og han er rigtig god ved Faarene i Lammethen, det er ſikkert nok; men jeg kan ikke fordrage ham ſelv. Man ſtulde jo tro, at der ſlet ingen Religion havde været her i Sognet, før han kom hertil. Hvad mener De, Domſie?“

„Campbell er en rigtig vigtig Perſon, Drumſheugh, ſom altid ſtal have noget at ſidfatte paa andre,“ ſvarede Domſie og slog Laaget paa ſin Snustobakſkuffe i med et Smæld. Drumſheugh niſtede til Sognets viſe Hæder, og de git med ſtiltiende Tilfredſhed ind i Kirken. Lachlan havde nu ſaaet ſin Dom, og Peter Bruce, ſom ſatte ſin Stoltheit i altid at vide Beſted med Drumtochty, brugte Udtrykket i Kirkeſamfundet næſte Torvegang.

„J har ikke denne Perſon, denne Campbell, med eder i Aften,“ ſagde han og ſtal ſit Hoved ind i en tredie Klaſſes Bogn.

„Der er ikke den Ting, ſom Peter ikke ved,“ ſagde Hillocks ſenere beundrende; „han er lige ſaa god ſom Eliſtåndens.“

Da Flora var kommen hjem, og Folk atter kunde udtale ſig frit, bemærkede jeg for første Gang en viſ Batten i deres Behandling af Lachlan.

„Det er ſikkert, ſom han er bleven lidlig,“ ſagde Hillocks, „han lød forbi mig ſom et tre-aars Føl ſidſte Søndag.“ „Det glæder mig at høre, at Deres Datter kommer ſig,“ ſiger jeg. „Det er Folkene i Drumtochty, ſom har gjort hende raſt. Gud velſigne eder, J har genærbt ondt med godt,“ ſvarede han, og vøl var han, før jeg kunde ſaa et Ord ſagt. Han har forandret ſig, det er nu viſt nok, paa en eller anden Maade, og der er noget varmt og hjerteligt ober ham, ſom man ikke kan lade være at lægge Mærke til.“

Næſte Dag ſaa jeg ind til Mrs. Macfadyen for at drikke en Kop Te og ſaa en lille Paſſiar med hende; men jeg ſom ikke længere end til Yderbøren, ſaa forbaudet blev jeg ved det Syn, ſom mødte mig.

Lachlan ſad paa en Stol midt i Køkkenet med Eliſie, Mrs. Macfadyens Yndlingsbarn, paa Skødet, og deres Hoveder var ſaa tæt ved hinanden, at hans hvide Haar blandede ſig med hendes gyldne. Der var en ſtærkt Lugt af Bebermyntebrøſtfulter, og Eliſie forklarede Lachlan til Vejlædning ved Jndfø, at de runde Brøſtfulter var bedre Røb end de ſorte og hvide.

Da Lachlan var gaaet — med venlige Ord paa Læberne og med en ſtor Klæbrig Vlet paa højre Kind — ſatte jeg mig ned i den ſtore Stol ube af Stand til at tale, og Mrs. Macfadyen ſagde:

„Ja, De har rigtignok Grund til at være forbaudet! For to Maanedere ſiden vilde jeg ikke have troet det, der er ſket i Dag, om jeg ſaa havde ſet det med mine egne Øjne. Det var netop for et Aar ſiden ved denne Tid, at han kommer her paa ſin Viſitats ſom „Udſte“, og netop i det her ſelv ſamme Køkken ſaar han fat paa Barnet. „Eliſie,“ ſiger han i Dag ſagde han Eliſie, lagde De nok Mærke til — ved du, at du er et Djevleſs Barn?“ Det var ſært langt hen paa Aftenen, at jeg kunde ſaa hende beroliget, ſaa bange var hun, og da hun ſaa ham paa Bejen næſte Søndag, lød hun hen og ſtjulle ſig i min Kjøle og græd, ſom hendes Hjerter ſtulde briſte. „Det er meget ſlet gjort af den, der tjener ſom „Udſte“ i Kirken Menigheds,“ ſagde Zeems, „at gøre et Barn bange for Døden, og jeg tror ikke, han vilde ſaa ſtor Tak af ſin Herre, hvis han var her.“ Zeems havde ikke ſaa megen Uret endda, ſtont jeg ſagde til ham, at ſaadant noget talte man ikke højt om, og man maatte ikke tviſtere de Udſte. Na, ſaa i Dag ſer jeg Lachlan komme op ad Bejen, og jeg renber jo ud for at ſaa fat paa Eliſie og ſtjule hende i Stalden. Men jeg kunde have ſparet mig Uvejliheden; før jeg naadede Havelaagen, tom de ſammen op ad Gangen ſom de beſte Venner, og Lachlan talte Eliſie ſin „lille Stump“. Min Sandten havde han og ſaa en Pakke Bebermyntebrøſtfulter med, men det var nu ikke dem, ſom vandt Eliſies Hjerter for ham. Nej, Hunde og Børn kan læſe i Folks Anfigter, og de tager ikke Fejl. Saa ſnart jeg ſaa Udtrykket i Lachlans Øjne, vidſte jeg, at han var

en anden, end han før havde været. Hvorban er det kommet ſaadant? Ja, det er ikke ſvært at gætte. Før ſels Maanedere ſiden vidſte Lachlan ikke, hvad Ordet „Fader“ vilde ſige, og hans Hjerter var forterret af Stoltheit og Hoffærdighed. Nu ved han det, og jeg tror nu, at ingen kan være en rigtig Fader for ſine egne Børn uden at være noget lignende for alle andre Børn, han møder paa ſin Vej. Det var egentlig Flora, han kaldte for i Dag, forſtaar De, og han har lært det til Gavn nu, om og ſaa det toſtet ham grumme meget at lære det.“

Det var underlige Hiftorien angaaende Lachlan Campbells Forvandling, ſom lød omkring i Dalen, og ſom Søndag Morgen blev fortalte paa Kirkegaard.

„En af mine Smaaſiger,“ ſagde Domſie, „ſalbt, da hun ſtød Geneſer forbi Whinnie Knowe, og ſandelig tom Lachlan og vadſtede hende i Anfigtet og træſtede hende, og haad mere var, han bar hende hele Bejen til Skolen, og ſaa ſagde han til hende: „Det var rigtignok en ſtint lille Pige, ſom ſlog ſig, men ikke græd,“ og ſaa gav han hende et Røb og en Penny til at løbe Gøbter for hos Kømanden. Det minde mig om den barmhertige Samaritaner, Venner,“ og alle forſtod, at Lachlan havde erobret Domſies Hjerter for beſtandig.

„Ja, jeg kan ikke forſtaa, hvad der gaar af Menneſtet,“ ſagde Whinnie. „Der er en Flok af Børnene længere oppe fra Dalen, ſom gaar forbi os, naar de gaar fra Stole, og om ikke Lachlan nok ſtal paſſe paa at møde dem, naar han er ube efter Faarene og ſaa ſandt ſom jeg ſtaar her, fortæller han dem boade Heltihiftorien og Ovenlytr, ſaa Løſene næſten ikke vil gaa hjem. Jeg fortalte netop Margaret det i Morges, og ſaa ſagde hun: „Lachlan er bleven ſom et lille Barn.“ Det er jeg nu ikke rigtig enig med hende i men at mere beaktſomt, venligtindet Menneſte ſtal man lede om.“

Drumtochty gjorde ſit beſte for at ſaa Lachlan ind under en ny Synsvinkel med tilhørende Betegnelse, og da de ſyntes, at det nærmest tilkom Domſie at finde den, ſagde denne:

„Margaret har Ret, Nabøer, og hun har fundet det rette Ord. Lachlans Sorg har blødgjort hans Hjerter, og han er nu bleven, ſom J ved, der ſtaar i Strikſten, ſom et lille Barn.“

Dette Udtryk var dog for billedligt og for højtideligt for Sognet, men efter den Tid hed det ſig i jævn Samtale mellem os: „Han er en beaktſomt Fyr,“ og beaktſomt beſtød i vort Sprog: forbringsfri, nemlig, foretommede og meget andet godt. Og jeg tan endnu høre Drumſheugh udtale denne Dalens endelige Dom ober Lachlan, da vi i Aar ſenere ſtød ved hans Grav, og tilføje: „Han vil blibe følgelig ſavnet af Børnene.“

Mens Dalen ſaaledes ſagte at komme paa den rette Side af Lachlan, tom jeg en Dag efter en lang Tur ober Heden hen for at ſpørge til Flora. Men jeg ſtandſtede paa Trinet ved Lyden af Lachlans Stemme, han var ved at holde Huſandagt.

„Denne min Søn var død og er bleven levende, han var taht, men er bleven funden igen. Og de begyndte at være lyſtige —“

Lachlans Stemme ſtalvede; men han behærdede ſig og læſte videre: „Men den ælte Søn var i Marken —“ „Du maatte ikke læse mere af det Kapitel, Fader,“ ſagde Flora med en ganſke ny Klang af Myndighed i ſin Stemme.

„Og hvorfor ikke?“ ſpurte Lachlan i en ydmyg Tone.

„Fordi du ſaa vil talde dig ſelv for den ælde Søn og give dig mange andre ſlemme Navne, og ſaa bliver jeg vred paa dig.“

„Men de Navne paſſer, og jeg har godt af at ſe mig ſelv, ſom jeg er.“

„Der er tun eet Navn, ſom paſſer paa dig, og det er „Fader“. Og nu maatte du ſynge en Salme for mig.“ „Her er en Sangbog; vil du ikke have, at jeg ſtal ſynge en af Sangene i den?“

Lachlan tom frem med den lille Bog, ſom Flora ſit i den Kirke i London, hvor Præſten fortalte hende, at hun blev ſabnet.

„Vi vil ikke ſynge ſaadanne Sange, Fader, for jeg ved, din Sambittighed forbyder dig det. Jeg vidſte ikke af, at du havde den Bog.“

Min Sambittighed har ſomme Lieder villet være bedre end ſelve Bibelen, Flora, og hvis Gud har ſendt en Sang til dig for at læge dit ſønbernuſte Hjerter, ſaa vil din Fader gerne ſynge den Sang. Her er den; jeg har læst den til, og jeg kan ikke ſe meget galt i den.“

„Men hver Sang har ſin egen Melodi, Fader; du ved ikke, hvordan denne er, og Doktoren vil ikke gerne have, at jeg ſynger.“

„Du er en god Pige, Flora; men du er ikke ſaa klog ſom din Fader. Før jeg har prøvet denne Sang, naar jeg git ube paa Batten, og den gaar meget godt paa en Salmelone. Vig nu ganſke ſtille og hør.“

Saa opløſtede Lachlan ſin Røb og ſang:

Der rinder en Bæk, den rinder med Blod, dens Kilde er Jezu Hjerter, hver Synder, ſom buſter ſig i den Flok, befrics fra Synens Smerter.

Sangen git meget godt, og Flora nænnebe hviſtende med, til de kom til det Bærs:

Og naar i Gravens Skød er lagt min Sælle, ſammende Lunge, med høiere, renere Klang jeg da din Pris og Åre ſtal ſynge.

Da var Lachlan nær ved at komme ud af Melodien og falde ind i en Ligtang.

„Saadan maatte vi ikke ſynge i Dag, Fader, for Gud er meget god imod os, og jeg bliver ſtærkere for hver Uge, der gaar. Vil du ikke nok i din Aftenſøn ſige, hvor tahtnemmeſte vi er.“

* Flora mener alſaa her en af Davids Salmes i Bebermynte. Men den, Lachlan vælger, er af dem, ſom Engländerne kalder „hymnas“; da Ordet Symme imidlertid paa Danſk har en lidt oplyſtet Klang, har jeg, for at ſkelne den fra en af Davids Salmes, blot ſalbt den i en Sang, og Bogen, hvor den er tagen, for en Sangbog; men der maatte forſtaas, hvad vi Danſke i Almindelighed kalder for Salme.

Nu gif det op for mig, hvor ſtygt jeg bar mig ab, og jeg liſtede mig bort. Hvis Hundene havde været hjemme, havde det ikke været ſaa let at blibe bort. Jeg hørte dog endnu: „Vor Fader“. Det var et nyt Ord for Lachlan; han plejede at ſige „Jehovah“.

Doktoren gjorde ſit ſidſte Engbeſøg paa en klar Froltdag, og da talte han Lachlan ordentlig til.

„Hvorfor gaar De ſaadant og pyhler om Pigebarnet, ſaa hun ikke engang kommer i Kirke? De fan ikke være det beſtendte, De, ſom er „Udſte“. Hvis jeg var Deres Præſt, vilde jeg have Dem tiltalt for Raadet. De har ellers været haard nok ved andre Folk, ſom ikke git tit i Kirke.“

„Saadan ſtal De ikke ſige næſte Søndag, for da vil Flora ſidde i ſin Kirkeſtol ved Siden af ſin Fader,“ ſagde Lachlan.

J nogle Dage greb Flora flere Gange ſin Fader i at ſe meget nøje og underſøgende paa hende, ſom om han vilde tage Maal af hende; ſaa ſagde han, at han havde forretninger i Muirtown om Fredagen.

Da han paa Tilbagevejen tom ind i Toget, bar han en ſtor Pakke i Papir; han forſøgte endog ſaa, mens han ſtød ved Vinduet i en tredie Klaſſes Bogn, at ſige en Vittighed til Peter. Set med kritiſke Øjne var der ikke noget ved den, men ſom Lachlans første Forſøg blev den ſat højt.

„Vil du nu tro mig, Peter, ſiden du ſelv har ſet ham? Har du nogen Sinde ſet ſaadant en Forandring? Det er ligefrem forbløffende.“

„Ja men, Hillocks, kan du ikke forſtaa, at det er det, at han har ſaaet ſin Datter tilbage, der har gjort ham til et andet Menneſte.“

Lachlan viſte Flora en ny Udſaf, han havde løst i Muirtown, og en Flaſke med noget til at ſmøre Faarene i; men hun vidſte ikke, at han havde en anden Pakke, ſom han havde ſtjult ube i Stalden, og at han luſtede den op fire Gange i Løbet af Lørdagen.

Lige fra Daggrit om Søndagen havde Lachlan ingen Ro paa ſig, men git ud og ind, til han til ſidſt kom med Margaret Høve.

„Mrs. Høve er ſaa god imod os, Flora, og hun er nu kommen i Dag for at hjælpe dig med dit Tøj, for vi vil have, du ſtal ſe godt ud i Dag. Her er lidt, ſom kan varme dig,“ ſagde Lachlan og tom med uſigelig Stotttheit frem med en Raabe, der bar foret med Flønel og tanlet med Pelsværk. Saa klædte han og Margaret Flora paa til at gaa i Kirke, og de git ſammen med ab den Sti, ſom Lyſet havde ſtinnat ube paa den Aften, hun tom hjem.

Der var tun to af Fritirkelfolkene, ſom havde Bogn, og Burnbuue holdt med ſin ved Joden af Batten og vendte paa Flora.

J vor Menigheds Navn ønſter jeg dig velkommen, Flora. Det er en Glædesdag for din Fader og for os alle, da vi har dig raſt mellem os igen. Sæt dig nu op ved Siden af mig paa Forſædet, ſaa vil Mrs. Høve pakke dig ind; for vi maatte paſſe paa, at du ikke kommer noget til den første Gang, du er ube.“ Saaledes blev Burnbuue ved at ſmaafnakke, for at man ikke ſtulde mærke, at han var ſaa nær ved at lade ſig overvælde af Bevægelse, ſom en Drumtochty Mandſ Natur oberhøvede kunde til-labe.

„Hele Menigheden er glad,“ ſagde Margaret til Lachlan, mens de ſad paa Bagsædet og ſit Øje paa det forſamlede Kirkefolk. „Det er første Gang, jeg har ſet Lukas det ſemtentede Kapitel oplyſt i Drumtochty. Det er et ſtont Syn, og jeg tænker, det vil være endnu ſkønnere i Englenes Ejne.“

„Flora Campbell er i Kirke i Dag,“ ſagde Kirkeſangeren og ſaa forberedningsfuldt paa Præſten. „Alle Folk her i Kirken er meget optagne af Lachlan og hende.“

„Hvad vilde De ſige om at ſynge den 103die Salme, Robert? Den vilde paſſe godt i Dag.“

„Det var lige de Ord, jeg havde paa Munden,“ ſvarede Kirkeſangeren.

(Sluttes).

Interſtante og ſpændende For-

tællinger af de beſte Forfattere:

Svenſterne paa Kronborg. (Beſtillingen modtages allerede, og Bogen leveres, ſaa snart den er færdig.) Hiſtorisk Roman af F. H. Ewald. 3 Omlag \$1.00, godt indb. \$1.40.

En poſt Familie. Af J. G. Gauch, i ny Udgave. 424 Sider. 3 Omlag \$1.00, godt indbunden \$1.40.

Den ſtortke Kvinde paa Tjele. Livsbillede fra Reformationstiden, af F. H. Ewald, i ny Udgave. 600 Sider. 3 Omlag \$1.20, godt indbunden \$1.60.

Slider Twiſt. En Samfundroman, af Charles Dickens. Godt indbunden 80 Cents.

Ingemanns Romaner:

Baldemar Sejer. Hiſtorisk Roman. 3 Omlag 80c, indb. \$1.20. Fint illustreret Braugudgave, i ſint Omlag \$1.60, indbunden meget ſolidt \$2.50.

Erit Menbeds Barndom. Hiſtorisk Roman. 3 Omlag 80c, indb. \$1.20.

Rong Erit og de fredløſe, Hiſtorisk Roman. 3 Omlag 80c, indb. \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid. Hiſtorisk Roman. Indb. \$1.20.

Alle Bøger ſendes portoſrit. Betalingen bedes indſend ſammen med Beſtillingen. Primerter modtages ſom Betaling.

Daniſk Lutheran Publishing Houſe, Blair, Nebraſka.